

Jill és Joe Hollywoodban

ötéves koromtól tudok harmonikázni, Jack tanított, meg arra is, hogy ha felugrom a villamosra, hogy kell rögtön az ajtó mellé állva játszani, hogy az egyik megállótól a másikig tartó pár percben nem fognak kilökní, mert a hirtelen zenétől meglepődnek, meg nem is tudnak, az ellenőrt pedig már a megállóban ki kell szűrni, mert akkor nincs meló, azt is mondta Jack, jó, ha játék közben olyan anyaforma nőre nézek vagy öregasszonyra, mert az mindig megsajnál, és több sajnálat, több pénz, rég nem láttam anyát

ezen a szakaszon mindig kifelé bámulok az ablakon, a folyóra, most épp fatörzseket szállít egy hajó, és a villamos kattog, dübörög, ráz, olyan vadak ezek a sofőrök, mondja mögöttem Lucy, aki reggelente iskolába kísér, az ajtót is olyan gyorsan nyitják-zárják, hogy alig érkezik felugrani a srác, valahonnan délről érkezhettek, barna a bőre és koszos a keze, innen is látom, elég undorító, ha valaki nem mosakszik, az enyém mindig tiszta, és a hajam is kétnaponta mosom, Lucy azt mondja, nincs csúnyább, mint egy ápolatlan női haj, muszáj a lábammal ütni a ritmust, valami örökzöld egyveleg lehet, amit a srác játszik, annyira jó, a fekete hajszálai csapzottan tapadnak a nyakához, mire a végére ér

felénk jön kezében a levetett sapkájával, nálam nincs pénz, Lucy adjál neki valami aprót, tetszik a srác, sűgom hátra, dehogy adok, ezek már nyolcévesen isznak meg cigiznek, majd egy ilyennek fogok adni, sűgja vissza, és én tudom, hogy nem fog adni, már itt van, sajnálok, mondom, nincs, hanyagul megvonja a vállát és továbbmegy, legalább az előttünk ülő őszes nő dob pár centet a sapkájába, és amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is tűnik, leugrik az épp csak nyíló ajtóból, felállok, hogy lássam, mit csinál, a megállóban várja egy férfi, beszélgetnek

a szőke lány szemben biztosan fog adni, úgy nézett, mint aki még nem látott ilyet, lehet hogy tényleg nem, azt mondja, nincs, mit sajnál, én tudom, hogy jó voltam, hogy amikor játszom, nem vagyok itt, csak Jack lesz dűhös meg ideges, a vacsora megint pusztá kifli, a múlt heti pénzt már vasárnap megettük, szeretem hallani, ahogy az üres sőrösűvegek csattannak a kuka alján, amikor kidobom a szemetet, Jack a barátom

pezsgősopohárral a kezünkben álldogálunk a medence mellett, apa büszke, irtózatosan büszke a tizennyolc éves lányára, én is élvezem a felhajtást, apa ölelését, anya fülében himbálózik a vadiúj fűlbevaló, July, Sue és Kathy is eljött, sziasztok lányok, puszilom meg őket,

nahát, Jill, nem is mondtad, hogy ekkora lesz a buli, zenekar meg minden, lelkendeznek, nézd azt a fiút ott a színpadon, ismered?, kérdi Sue, és a zenészekre mutogat, ismerős, lassan odamegyek hozzá, te vagy az? kérdezem, igazán te vagy az? nézem, a szeme még sötétebb mint azelőtt, és van benne valami ismeretlen, mintha lezárt volna egy részt, én, mondja végül, hölgyeim és uraim, kedves barátaim, köszönjük mindnyájan az én szépséges Jill lányomat, emeli a poharát apám, éljen, rivalgó vendégsereg, tiszta Hollywood, és nekem tetszik is, csak apa ne igya le magát, mert akkor nehéz vele

mosolygok, nem tehetek egyebet mint mosolygok erre a lányra, akit csak egyszer láttam életemben, olyan szép, örültem ennek a felkérésnek, hogy zenélünk egyet Richmondéknál, mindig jól bánnak az udvari muzsikusaikkal, kaja, pia, tisztes gázsi, és a bandának se mindegy, mennyi a heti bevétel, Pete azt mondja, Alison terhes maradt, kell a pénz, és erre jön ez a lány, megismer, és ahogy néz, már látom, hogy ebből baj lesz, menekülés, isten tudja hová, mert ez velem fog jönni, utánam, most mi legyen?

most mi legyen? gondolkodott a forgatókönyvíró, a szőke lány meg a sötét hajú fiú szerelme, ok, legyen, és hosszú vagy rövid? happy end vagy inkább tragikus végkifejlet? még lehet rajta változtatni, te mit szeretnél, cica? kérdezte az ágyon olvasgató kedvesét, szokatlanul békés hangulatban, általában semmi beleszólást nem tűrt az ötleteibe, most különösen szexisnek találta, hogy a nő hason fekve olvasott, megható volt a levegőben kalimpáló lába, gyere csináljunk valami mást, csapta le hirtelen a könyvét a nő, nem, majd később, még be kell ezt fejezmem, mondta a férfi, később már ütheted, dühödött fel a nő, és kirohant a konyhába, ezt az estét jól elintéztem, dörmogte a forgatókönyvíró, miközben Joe és Jill türelmesen várt

egy másik variáció szerint állítólag az írónak jutott eszébe az ágyon hason fekve olvasgató barátnője láttán, hogy valami mást is lehetne csinálni, így Jill és Joe a forgatókönyvben egy ideig türelmesen vártak

akárhogy is volt, egy idő után a barátnő leszaladt a helyi élelmiszerboltba vacsorára való kenyérért meg szalámiért, hozz egy túró rudít is, galambom, becézte a nőt a forgatókönyvíró és újból Joe-ra, Jillre összpontosított, bocsi, hogy elkalandoztam, szólt a két szereplőnek, megvagytok?, persze, csak már szeretném letenni a harmonikát, mondta Joe, hisz két órája folyamatosan játszom, ó, én tudok tovább is mosolyogni, csicseregte Jill, amin a fiú is újra elmosolyodott, és szünetett hirdetett, tartsunk egy kis szünetet, mondom a srácoknak, húsz perc, ok, bólintanak, ránkfér, és a büféasztalhoz indulnak

elfordul és leteszi a harmonikát, látom, ráérsz, gyere, megmutatom a kertet, lépek oda hozzá, anya kacag Rick bácsi egyik vicces megjegyzésén, apa a szájához tartja a poharát, közben figyel, nem is állja meg, hogy ne szólítson, Jilly, hova viszed a mi kedves zenésznünket, veregeti meg a vállát, hogy is hívják?, Joe, elég mereven mondja, hát persze, Joe, kedélyeskedik apa, de én ismerem, ez már az oroszlános figura, akkor ilyen, amikor valaki betéved a vadászterületére, apám a nagy hím, aki megvédi a családját a betolakodótól

te vagy a virág ebben a kertben, mondom, amikor belém karol és körbe akar vezetni, persze, hogy a házigazdába botlunk, felmér, elsőre látni, hogy nem leszünk barátok, mert hogy mit akarok a lányától, én még semmit, ő akar tőlem valamit, az apja arcán eltökéltség, hogy a betévedő idegen elemet ki kell lökni, mint a szembe került piszkot, de még nem csinál semmit, még vár, Jill közben csicsereg, szinte dalol, úgy mutogatja az egzotikus bokrokat meg a mesterséges kis tavat, amibe nemrég érkeztek a megrendelt vadkacsák

Jill belekarolt Joe-ba, úgy vezette végig a kertjükön, ezt a jelenetet később különösen kedvelte a lányt játszó színésznő, fehér nyári ruhában kellett lennie hozzá és már olyan

régen nem adtak rá fehér ruhát, a Joe-t játszó fiatal színész pedig elképesztően jóképű volt, a belekarolás jelenetből így lett aztán éjszakába nyúló, de ez a forgatókönyvbe is belekerült, és az író barátnőjének is cefetül tetszett, a forgatókönyvíró meg erre elégedetten dörzsölte a kezét, mert ha a nőknek tetszik a sztori, akkor az olyan, de olyan siker lesz...

a nappali reggeli fényében az írónak nem igazán esett jól bonyodalmat szőni a történetbe, bár tudta, hogy minden valamirevaló történetben van bonyodalom, valami, amitől emeletes lesz a torta, kezdve az alul széles első színttel, majd az egyre keskenyedő felsőbb emeletekkel, hogy a végén kicsúcsosodjon mint egy kúp

tehát egy sztori semmiképpen sem lehet lapos, hajrá bonyodalom-kiáltással hajtotta fel a kávéját, délben jövök, nyomott egy puszit a feje búbjára a barátnő és elrobogott a fodrászához, jöjjön akkor először a lány apja, akinek ez a partimuzsikussal szövődött szerelem végképp nem tetszik, és a húzz-a-francba ideje hamar el is jön

félt az apád, csupán csak félt, simogat anya, amikor Joe után becsapódik az ajtó, mit mondtál neki, kérdem az apámat, akitől életemben most először leszek rémült, valami olyan történik, amit eddig nem ismertem, ami felett mintha nem lenne akaratom, többet ne jöjjön ide, apa hangja az izgatottságotól szinte rekedt, első szerelem, szép, de majd találsz mást, ez az éhenkórász meg amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is tűnik, de apa, Joe a világ egyik legtehetségesebb muzsikusa, nyelem a könnyeim, nyilvánosan ritkán sírok, és már mindenkit sajnálok, szegény apám, azt hiszed, megvédhetsz magamtól

de jó ez a szakadó eső, leveszem a szandálomat és a trikómat, csupasz lábbal és felsőtesttel megyek a járdán, az utca túloldaláról furán méregetnek, ebben a negyedben nem szokás félmeztelenül sétáfkálni, az egyik ház mellett a betonból lefolyócső mered ki, az alá dugom a lábfejem, a víz két oldalra ömlik rólam, betérek jobbra egy kis parkba és hasra fekszem a földön, széttárt karokkal és lábakkal fekszem és két fűcsomóba markolok

a lány zokog, ahogy a lányok ilyenkor zokogni szoktak, az író pedig nyugtatja, nono, lesz az még jobb is, mormolja, itt most vigyázni kell, ne menjek át Titanicba, se montmartre-i szegény művész, gazdag lány figurákba, a fiút kidobják, de ő lesz az, aki elviszi a lányt, legyen azért kicsit Leonardo Di Capriós, mondjuk a gazdag papa gorillái üldözik, ő sötét síkátorban menekül, sajnos ellövik a lábát

hideg a korlát, amit elkaptam, fémhideg, idegenül hideg, most már nem engedem el, még egy lépcső, aztán itt az ajtó, nem nyílik, rángatom az otromba vasajtót, a rohadt életbe, ordítom, most kellene nyílnia, ki kell nyílnia, eddig minden ajtó kinyílt, aztán lecsúszom a koszos földre, és már nem vagyok itt, a C-moll szonátát az erdőben szoktam gyakorolni, ennél a résznél mindig elnézek a fák mellett, Jill egy fatörzsön üldögél, az istenért, mi van magával, homályosan látom, ahogy valaki felém hajol, és behúzza a házba

Pete hív, azt mondja, Joe nem ment próbára, folyamatosan próbálják elérni, a telefont nem veszi, mit csináltál vele, üvöltöm apámmal szemben állva, ne merészelj velem üvöltözni, még aránylag nyugodtan mondja, akkor is megkeresem, ha az ablakon kell kiszöknöm, érted?, és tudja, hogy az első alkalommal, amikor nem lesznek otthon vagy nem figyelnek, odatámasztom a széket az ablakhoz, és kimászom rajta, ahogy a nagyfi mázszott ki hálóingben, amikor egyfolytában haza akart menni, úgy fogok én is bolyongani az utcákon, míg meg nem találok Joe-t

kit értesítsünk, kérdi az orvos, kit?, Pete számát adom meg, agyonijedt az arca, amikor délután bejön, úristen, legalább megvagy, halálra kerestünk, Jillnek ne mondjátok meg, hogy hol vagyok, kérem, hát az elég nehéz is lenne, motyogja, eltűnt, az anyja kétségbeesve, az apja dühöng, úgyhogy jobb, ha nem mész a házuk tájékára se, bejövök holnap is, addig is vigyázz magadra, öregem, a banda jól van, várnak, igrkezz gyógyulni

cukorkáspapírokat fúj mellettem a szél, toporgok a vékony talpú cipőmben, egy sárga papír a lábam elé kerül, rálépek, Joe nincs, végigjártam a belvárost, az albérlésében a házinéni be se engedett, a lakásból kiabálta ki, hogy fogalma sincs, a vasútállomáson zakkantnak hittek, addig bámultam az érkező vonatokat, hol lehet

az operatőr sokat vacakolt a fényekkel, míg a nappalból sötétség lett, a bűdöskeágyás mellett üldögélő lány körül már csak a virágok sárga feje világított kicsit, aztán felgyújtották a sétány lámpáit, az első vetítésen azt mondták, mestermunka

az ajtófélfának ütődik a mobilom, még kórházi köpenyben várom az orvost, mikor megjön, a kezébe nyomom a papírt, hogy saját felelősségemre távozom, azt mondja, még legalább három napig bent kellene maradnom, majd újra megnézi a papírt, ott az aláírásom, ha bármi, gyengeség, fájdalom, érti?, bármi, azonnal jöjjön, nem szívesen enged el, bólintok, és kisántikálok a kórteremből, a köpeny, szól utánam, csak nem kórházi egyenköpenyben akar hazamenni, hát persze, köszönöm, hogy szólt, teszem le egy székre, az ajtó szinte hangtalanul záródik mögöttem, meg kell találnom Jillt

szép kislány, miért üldögélsz itt ilyen szomorúan, telepszik le mellém a padra egy férfi, és főleg miért egyedül, teszi a karját a pad karfájára, arrébb húzódok, a folyóparton szinte már senki az esti sötétben, de a közelben horgonyzó hajóról parti hangjai jönnek, beszélgetés, zene, megnyugtat, hogy ott vannak emberek, ha kell, oda befuthatok, összevesztél a fiúddal, ugye?, folytatja az ismeretlen és mintha meg akarna simogatni, felpattanok és futólépésben indulok a motel irányába, várj, hová mész, szól utánam, hallom a lépteit, már csak tíz méter, és ott vagyok, a hajópalló deszkái dübögnek alattam, aztán szinte beesem a fedélzetre, elnézést, lihegem, követ valaki, itt maradhatnék pár percig?, csak míg telefonálok a barátomnak, az ujjam automatikusan Joe számát keresi ki, kicsöng, de nem veszi fel, hívom másodszor is, nem veszi fel, most kit hívjak, a lányok elvannak, a szüleimet nem akarom, egymás után hívom a haverokat, senki se veszi fel, hol az úristenben van mindenki, amikor kellene hogy felvegyenek, hogy értem jöjjenek, most idegen a sötétség, nem olyan, mint amikor bulizunk bele az éjszakába, félek ettől az idegenségtől, megpróbálok Joe barátait

csak páran utazunk a villamoson, egy kopott bundás szunyókáló öreg nő, az ülés mellé tett tömött szatyor nagyobb, mint ő, szemközt pedig két tinilány vihog, moziból mehetnek hazafelé, kibámulok az ablakon a novemberi sötétségbe, nekem ismerős a sötétség, jól betakarózva nem is esik rosszul az alvás a padokon, elég egy kicsit molyrágta télikabát is, de hát ez rég volt, mihelyst megtalálom őt, a szobámba viszem, elalszunk az összetolt fotelokon, és betakarom a zöld kabátommal, amelynek a szagát úgy szereti

nálunk ellehetsz, mondja Pete, és oldalról néz rám a kocsiiban, jól vagy?, persze, felelem, Alison örülni fog neked, a többi pedig majd rendbe jön, folytatja, milyen többi? kérdezem, nem akartam neked mondani, de Joe-t meglőtték, már jobban van, ő akarta, hogy ne tudj, hol van, haza kéne menned, Jill

egy pillanatra lehunyom a szemem, lenyomom a kilincset, kinyílik a lepattogzott festékű ajtó, a csupa ablak verandára lépek, pálmák és régimódi telefon fogad, és fogások a vendégeket, áthaladok a meleg küsszobán, odaállok a barna cserépkályhához, és a nagyszobában mindig hűvös és ünnepélyes a hangulat, felhajtom a zongora tetejét, nem igazán tudok zongorázni, de szeretek, felnézek a festményre, ismeretlen szerző eredeti-je, szikla és csónak, gondolkodom, mire várhat az a csónak a szikla alatt, én a hűsvéti látogatókat várom, az asztalon sonka és süti, meséltem már?

nem is tudom, mi nehezebb, boldognak vagy boldogtalanoknak lenni a kamera előtt, elmélkedett Joe a forgatás szünetében, miközben egy nagy szelet tortát majszolt, nesze, kóstold meg te is, tolt a tányérra Jill elé, egy kőfalon ültek, nem ért le a lábuk, kettejük közt a tányér, ették a sütit, a lány egy málnaszemet nyomogatott a villájával

felújított belvárosi ház előtt állok, Pete-ék bérelnek itt lakást, ezek azok a télen kifűthetetlen magas mennyezetű szobák, csöngetek, Alison kihajol az ablakon, intek, én vagyok, más az arca, mint szokott lenni, hát persze, terhes, beenged, felbaktatok a lépcsőházban, a másodikon nyitva az ajtó,

Alison megölel, és mögötte áll Jill

az arcába lóg a hajam, amikor kicsit szemérmesen megölel, hát megvagy kócoska, megvagy, lélegzi a nyakamba, Ali teáját szűrőcsölgetve ülünk az ágyon, egymás mellett, még mindig szemérmesen, felhúzom a lábam, úgy figyelem az arcát, te mit látsz, ha lehunyod a szemed, kérdezem, megrezzen a keze

a konyhaasztal fájának barna sávjaiba időnként világos csíkok keverednek, ezt a keveredést figyelem, ha felnézek, kezemben az összecsavarozható daruval, szeretek az asztal alatt játszani, a nappaliból veszekedés hangja hallatszik, ha még egyszer megütsz, másnap már nem találsz itt, üvölti egy hang, ha erősen nézem a fát, a világos csíkok néha szinte egészen a szememig érnek

egy ócska pokróc alá bújunk éjszakára, a lyukakba hol egyikünk, hol másikunk lábujja akad bele, Jill nevetgél, és véletlenül állon üt, au, jajdulok fel, de ez csak kis jajdulás, inkább örömteli jaj, hogy itt van mellettem

a konyhaasztal piros abroszára sávokban esik a napfény, Jill apró darabokra tördeli a kenyerét, egyet-egyét bekap, úgy eszik, mint a madár, a rántotta az én ötletem volt, azt mondja, szereti, de most csak turkál benne, gondolkodik valamin

most még haza kell őket vinni, morfondírozott az író, aki szerette hazajuttatni a szereplőket, különösen bujdoklás után, megvan, kiáltott fel, a legegyszerűbben, kézen fogva

várj egy kicsit, torpan meg a kerítés mellett Joe, biztos, hogy ezt akarod?, igen, válasszolom, gyere, menjünk, húzom a házunk felé, apa tudja, hogy érkezünk, a behavazott kapunál vár, megjöttünk, mondom neki, látom, feleli, és elindul előttünk befelé

a zeneakadémia koncertjén apa leveszi a fekete szemüvegét, lehunyja a szemét, mit látsz, kérdezném, de én, aki csecsemőkoromtól ismerem, tudom, mit lát, anya sápadt és büszke, az ölében nagy csokor virág, és itt vannak a srácok, mindenki, Pete odafordul Alisonhoz, ugye mondtam, hogy happy end lesz, cica

Csipkefej, 1990

